

De vliegen bezoeken bloemen laag tussen de vegetatie, in veengebieden ook gele lis, waar ze diep in wegkruipen.

De eieren worden in clusters gelegd aan de onderkant van bladeren, vlak boven modder. De larve is gevonden tussen drijvende rottende lisdodde (HARTLEY 1961) en in modder tussen wortels van lage oeverplanten (pers. obs. M. Reemer). Ook de verpopping vindt tussen rottende vegetatie plaats, vlak boven het wateroppervlak (HARTLEY 1961).

Summary – Fairly common. More common before 1950, decreased since. Mainly in open, wet habitats in peat areas, but occasionally found in remarkably dry habitats, like agricultural fields on dry clay soil and calcareous grassland.

Een paring van *Lejops vittatus* op een blad van heen.

Biotoop van *Lejops vittatus*: een brakke sloot met een dichte begroeiing van heen langs de oever.

Lejops Heenzweefvliegen

WVS

Middelgrote zwarte vliegen (12-13 mm) met brede witte lengtestrepen op borststuk en achterlijf.

Taxonomie en determinatie

Lejops is verwant aan *Helophilus* en *Anasimyia* maar onmiskenbaar door de lengtestrepen op het achterlijf.

Verspreiding

De enige soort in het genus is *Lejops vittatus*. In Noord-Amerika zijn andere soorten beschreven onder *Lejops* die nu allemaal tot *Anasimyia* worden gerekend (CURRAN & FLUKE 1926).

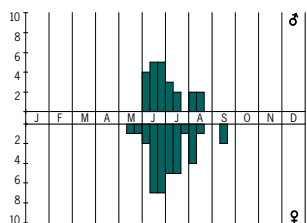
Ecologie

Zie soorttekst.

Lejops vittatus Heenzweefvlieg

WVS

Grote zwarte vlieg met opvallende witte lengtestrepen op borststuk en achterlijf. Lengte 12-13 mm.

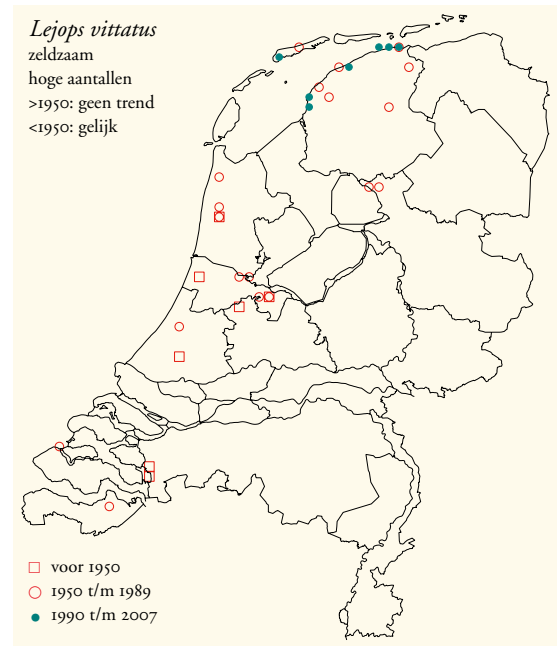

Lejops vittatus

Verspreiding en vliegtijd

Palaearctisch. Van West-Europa tot in Centraal-Azië en Oost-Siberië. In Europa zeldzaam: in kustgebieden van Zuid-Engeland en Midden-Zweden tot Zuid-Frankrijk en de Zwarte Zee. Er zijn enkele meldingen uit het binnenland van Oostenrijk (WAITZBAUER 1976), Bulgarije, Roemenië en Servië. In België mogelijk verdwenen (VERLINDEN & DECLEER 1987). Uit de Duitse deelstaat Nedersaksen zijn twee waarnemingen bekend van voor 1920 (BARKEMEYER 1994).

In Nederland in het kustgebied zeldzaam, maar op vindplaatsen soms zeer talrijk. Vroeger was *L. vittatus* algemener in zilte gebieden in het kustgebied. De laatste waarneming uit Zeeland dateert uit 1973. In Noordwest-Overijssel en Noord-Holland is de soort in 1984 voor het laatst waargenomen.

Het aantal generaties is onduidelijk. Een deel van de waarnemingen uit beide piekperiodes betrof tientallen exemplaren.

Ecologie

Vegetaties van heen of riet in brakke wateren zonder getij. De meeste vindplaatsen betreffen stroken heen in zeedijk-sloten. Veel leefgebieden zijn verloren gegaan door ontzilting, vooral door de verzoeting van het IJsselmeer. Ook doorspoeling met zoet rivierwater zal ongunstig voor de soort zijn geweest.

De imago's kunnen zeer talrijk zijn in bloeiende heenvegetaties. Hier zitten ze op bladeren en stengels, vaak met de kop naar beneden, of vliegen langzaam door de vegetatie van zitplaats naar zitplaats. Ze foerageren op bloeiende heen; op een bloeiwijze kunnen meer dan tien individuen zitten. Mannetjes hebben een langzame vlucht over de bloemen op zoek naar een partner. Ze paren op de plaats waar het vrouwtje zit. In Oostenrijk is vergelijkbaar gedrag beschreven op lisdodde (WAITZBAUER 1976).

De soort is 's ochtends als een van de eerste soorten actief en vliegt ook als het regent. Er zijn ook waarnemingen van grote aantallen midden op de dag bij 25°C. De vlucht is dan veel sneller.

In Oostenrijk werden de eieren in pakketten van 80-100 stuks afgezet op bladeren of bloeiwijzen van lisdodde. Na 2-3 dagen kwamen de larven uit en vielen ze in het water. Larven in het eerste stadium (4-5 dagen oud) voedden zich aan de rand van rottende planten, met name puntkroos, larven in de volgende stadia leefden als filteraars in de bodem. De larven werden ook gevonden tussen bladscheden van lisdodde. De poppen zijn niet gevonden. De pas uitgekomen vliegen werden hoofdzakelijk direct bij lisdodde aangetroffen (WAITZBAUER 1976).

Summary – Rare. No apparent trends. In stands of *Bolboschoenus maritimus* or *Phragmites australis* in brackish areas without tidal influence, like ditches behind coastal dikes. Found on leaves and flowers of *B. maritimus*. Also active early in the morning and during rainy weather.

Leucozона Melkzweefvliegen

WR

Middelgrote tot grote, slanke tot brede zweefvliegen (9-13 mm) met dof borststuk en lichtgele tot grijsachtige achterlijfstekening die op rugplaatje 2 veel breder is dan de (soms afwezige) tekening op rugplaatjes 3-4. Ogen dicht behaard.

Taxonomie en determinatie

Tot voor kort werden de hier behandelde soorten in twee genera geplaatst: *L. lucorum* en *L. inopinata* in *Leucozона* sensu stricto en *L. glaucia* en *L. laternaria* in *Ischyrosyrphus*. Tot 1998 werd *L. lucorum* nog als één soort beschouwd, tot dat Doczkal (1998a) een tweede soort herkende (*L. inopinata*). Beide zijn in Nederland waargenomen. De Nederlandse soorten, op *L. inopinata* na, kunnen op naam worden gebracht met de gangbare Nederlandse tabellen. Doczkal (1998a, 2000b) en Van Veen (2004) geven het onderscheid tussen *L. lucorum* en *L. inopinata*.

Verspreiding

Holarctisch genus met acht soorten en bovendien een soort in India. Er komen vijf soorten voor in Europa, waarvan er vier in Nederland zijn waargenomen.

Ecologie

De larven leven van bladluizen.

Leucozона glaucia Doorzichtig-gele melkzweefvlieg

WR

Grootste *Leucozона* met brede vlekken op rugplaatje 2 en smalle vlekken op rugplaatjes 3-4. Van *L. laternaria* te onderscheiden door geheel gele schildje. Vlekken op achterlijf bij mannetjes wit-gelig, bij vrouwtjes loodgrijs. Lengte 11-13 mm.

Vrouwtje *Leucozона glaucia*
op bloemen van berenklauw.

